

Передмова до третього видання.

Отсе вже третій раз, дорогі Братя, стає перед Вами „Лис Микита“ в новому виданю. Друге видане, друковане в 3.000 примірників, розійшлося протягом чотирьох літ. Як на наші відносини, та ще з увагою на те, що анї з першого анї з другого видання анї 100 примірників не пішло до Росії, де живе звиш 25 мільонів нашого народа, се треба вважати добрим знаком; здається, анї одна галицько-руська книжка доси не мала такого щастя у читачів. Надто, як зачуваємо, в Росії приготавляють окреме видане „Лиса Микити“, підладжене більше для розуміння тамошнього народа.

Отсе третє видане являєть ся повторенем другого, хоч не дословним. Я не вважав потрібним розглядати ще далі старе оповідане або перероблювати його части. Але про те, користуючись по части увагами наших знавців, а головню деяких учителів, а по части й своїм власним язиковим почутєм, не в одному далі розвиненім супроти 1896 р., я перед друком шліфував та перероблював не одну строфу, усуваючи дещо таке, що мені тепер видає ся менше відповідним або слабшим, і старав ся довести по змозі до того, щоб оповідане читало ся гладко, плавно, було яснє й прозоре, щоб із кожної строфки віяло нашим рідним, українським духом.

Далі подаю для познайомленя цікавіших читачів розвідочку про те, відки взяла ся повість про